

Kan een gelovige demonisch bezeten zijn?

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#)) en de Textus Receptus¹

Update 14-6-2009 (toevoegsel achteraan)

Eerst iets over “demonen”

De Statenvertaling, tot en met versie 1977, spreekt altijd van “duivelen” alwaar in feite van “demonen” sprake is. In versie 2004 werd dit gecorrigeerd. Hieronder nu een vrij uitgebreid overzicht van de grondwoorden die te maken hebben met demonen, in de Textus Receptus:

1. Voor het gehele Nieuwe Testament geldt: demon(en)(isch) = *daimon...*

Mt 7:22; 8:31; 9:33, 34(2x); 10:8; 11:18; 12:24(2x), 27, 28; 17:18; Mk 1:34(2x), 39; 3:15, 22(2x); 5:12; 6:13; 7:26, 29, 30; 9:38; 16:9, 17; Lk 4:33, 35, 41; 7:33; 8:2, 27, 29, 30, 33, 35, 38; 9:1, 42, 49; 10:17; 11:14(2x), 15(2x), 18, 19, 20; 13:32; Jh 7:20; 8:48, 49, 52; 10:20, 21; Hd 17:18, 22; 25:19; 1Ko 10:20(2x), 21(2x); 1Tm 4:1; Jk 2:19; 3:15; Op 9:20; 16:14; 18:2.

2. demonen als *goden*, zie Hd 17:18, 22: vreemde goden = *xenón daimonión*; de goden bijzonder toegewijd = *deisidaimonesterous*.

3. godsdienst als *demonenaanbidding* = *deisidaimonias*: Hd 25:19.

4. bezeten(e)(n) = *daimonizomenous* = lett. *gedemoniseerd(e)(n)*: Mt 4:24; 8:16, 28, 33; 9:32; 12:22; 15:22; Mk 1:32; 5:15, 16, 18; Lk 8:36; Jh 10:21.

Daarnaast zijn er nog andere uitdrukkingen die eveneens demonen aanduiden :

- *onreine geesten*, zie Mk 1:23; 5:1-18; Mk 7:25-30; Lk 4:33; Lk 9:42: *pneumati akathartó*.
- *boze geesten*, zie Lk 7:21; 8:2, 3; Ef 6:12: *pneumatón ponèrón*.
- *afgoden*, zie 1Ko 10:19-21: *eidólon* zijn ook demonen.
- *verleidende geesten*, zie 1 Tim 4:1: *pneumasin planois*.
- *waarzeggende geest*, zie Hd 16:16: *pneuma puthónos* (letterlijk “pythongest”).
- *stomme geest*, zie Mk 9:17: *pneuma alalon*.
- *stomme en dove geest*, zie Mk 9:25: *pneuma to alalon kai kófon*.
- *geest van ziekte / zwakheid*, zie Lk 13:11: *pneuma echousa astheneias*.
- *engel van satan*, zie 2Ko 12:7: *aggelos satan*.

Nu iets over “bezetenheid” en “bezetene(n)”

Het Nieuwe Testament spreekt eigenlijk niet van bezetenheid of van bezetenen. Er worden daar vier verschillende termen gebruikt om de gedemoniseerde staat te omschrijven:

1. een demon hebben (*echon*)
2. iemand die gedemoniseerd is (*daimonizomai*: zie hierboven onder punt 4)
3. iemand met (*en*) een onreine geest
4. gekweld (*ochloumenous*) door onreine geesten

1. Een demon hebben

De meest gebruikte uitdrukking van de demonische staat in het Nieuwe Testament is “iemand die een demon of onreine geest heeft (*echon*)”. Deze uitdrukking komt zeker 16 keer in het NT voor:

- Mattheüs 11:18
- Markus 3:30; 5:15; 7:25; 9:17

¹ De Textus Receptus (= *Aanvaarde Tekst*), volgens de uitgave van de Parijse drukker Robert Etienne (Stephanus) in 1550 heeft als basis gediend voor het Nieuwe testament van de Reformatiebijbels, zoals de King James Version 1611 en de Nederlandse Statenvertaling 1637.

- Lukas 4:33; 7:33; 8:27
- Johannes 7:20; 8:48,49,52; 10:20
- Handelingen 8:27; 16:16; 19:13

Dit was de manier waarop mensen in de tijd van het Nieuwe testament in het algemeen refereerden naar de demonische staat. Het idee is dat de bezeten persoon de demon binnenin zichzelf draagt, en dat de uiterlijke kenmerken daarvan herkenbaar waren, zoals geestelijke en lichamelijke pijnningen, waarbij de demon aanzien werd als de oorzaak ervan. Het slachtoffer is daarom onder de controle van de demon.

2. Iemand die gedemoniseerd is

Het woord “gedemoniseerd” - *daimonizomai* - is de tweede meest gebruikte uitdrukking van de demonische staat in het Nieuwe Testament. Het wordt 13 keer gebruikt in het NT, en komt enkel voor in de Evangeliën:

- Mattheüs 4:24; 8:16, 28, 33; 9:32; 12:22; 15:22
- Markus 1:32; 5:15, 16, 18
- Lukas 8:36
- Johannes 10:21

Enkele waarnemingen in deze passages:

- Deze term is beperkt tot ongelovigen. Absoluut nergens in de Schrift wordt die term toegepast op echte gelovigen, wedergeborenen.
- De term geeft een inwoning aan van een andere persoonlijkheid in de persoon.
- De term wijst op besturing van de wil van die persoon door een andere persoonlijkheid.
- In elke context waar die term voorkomt bevrijdt Christus de slachtoffers, allemaal.

De Statenvertaling vertaalt *daimonizomai* met “van de duivel bezeten”, “met duivelen bezeten” of gewoon “bezeten(e)(n)”. Prisma G/N: “*daimonizomai*: bezeten zijn”. Het woord betekent niet zoiets als demonisch belast, beïnvloed zijn, maar wel degelijk “demonisch bezeten” zijn.

Gelovigen nu kunnen wel beïnvloed maar niet gedemoniseerd, bestuurd worden (take over) door demonen. Paulus gebruikt nooit de terminologie van *daimonizomai*. Het dichtst dat bij “bezetenheid” aanleunt, in zijn brieven, is zijn concept van “geef de duivel geen plaats” in Ef 4:27, waar het woordje *topos* staat: *plaats*, dat ook vertaald kan worden met *gelegenheid*, *mogelijkheid* (Prisma G/N).

Vele van de ideeën over gelovigen die demonisch bezeten zijn, komen van verhalen en ervaringen die mensen hadden. Nu is het bijzonder ontheologisch wanneer wij ervaringen en verhalen gebruiken om de Bijbel te verklaren. Het moet juist andersom zijn: De Bijbel verklaart de ervaringen. Dat gelovigen echter beïnvloed kunnen worden door demonische machten, schrijft Paulus duidelijk in Efeziërs 6:10-17.

Het Nieuwe Testament leert dat demonen mensen kunnen beïnvloeden zodat ze betrokken raken in valse leer (1 Tim 4:1), immoraliteit (1 Kor 7:1; 1 Tim 4:1-3), jaloezie, verdeeldheid en trots (Jakobus 3:13-16), maar zulke personen worden in het NT nooit geclassificeerd als “gedemoniseerd”. Gedemoniseerde (bezeten) personen echter werden gezien als gedomineerd en beheerst door de demon die zijn wil uitwerkt door gebruik te maken van zijn slachtoffer. Deze gebruikmaking geeft aan dat gedemoniseerde personen lichamelijk bewoond waren door tenminste één demon. Consequent wordt het taalgebruik “uitwerpen”, “uitgaan”, “ingaan” gebruikt met betrekking tot gedemoniseerde personen (Matt 8:16,32; 9:33; 12:22-24, 45; Mark 1:34; 5:8,13). Deze termen suggereren het idee van een demon die zijn soevereine intrek neemt in het lichaam van de gedemoniseerde persoon.

Dit gebruik van de term “gedemoniseerd” wordt dikwijls over het hoofd gezien bij schrijvers en counselors vandaag. Die term wordt foutief gebruikt voor een waaier van demonische invloeden, te beginnen bij ideeënbeïnvloeding tot aan effectieve “take over” wat wij “demonische bezetenheid”

noemen. Maar het Nieuwe Testament hanteert de term gedemoniseerd (*daimonizomai*) enkel in de nauwe betekenis van demonische bezetenheid.

Het zijn de elementen van inwoning en de onmogelijkheid om aan de wil van de demon te weerstaan, die demonisatie onderscheidt van lagere vormen van demonische beïnvloeding.

3. Iemand met een onreine geest

De beschrijving van de gedemoniseerde staat als “een mens met een onreine geest” wordt slechts tweemaal in het NT gebruikt (Markus 1:23; 5:2). Deze verzen beelden de persoon af als zich onder de dominantie of macht bevindend van een demon. Dus de termen die demonische bezetenheid beschrijven (“bezetenheid” en “een onreine geest hebben”) betekenen eigenlijk hetzelfde. Dit kan heel duidelijk gezien worden in de parallelle verslagen van de bezetene in Gadara (of Gergesa). Mattheüs verwijst naar hem tweemaal als zijnde gedemoniseerd (*daimonizomai*, Mt 8:28,33). Markus zag hem zowel als gedemoniseerd (Mk 5:15-17) als met (Gr. *en*) een onreine geest (Mk 5:2). Lukas noemde hem zowel *daimonistheis*: gedemoniseerd (8:36) als *eichen daimonia*: een demon hebbend (8:27).

4. Gekweld door onreine geesten

De beschrijving van mensen “door onreine geesten gekweld (*ochloumenous*)” komt enkel voor in Hand 5:16 en Lukas 6:18 (*ochloumenoi*). De wonderlijke behandeling van zulke mensen wijst op een gedemoniseerde staat. Dit woord werd ook in de apocriefen gebruikt voor iemand die door een boze geest bezeten was, en in het algemeen voor gekweld of benauwd worden door iets of iemand.

Is er een menselijk mandaat om Satan of zijn demonen te binden?

Na deze voorbereidende bespreking zullen we nagaan wat wij al dan niet moeten doen met betrekking tot Satan en zijn demonen.

Een foute interpretatie van een passage in Mattheüs vormt de basis voor het populaire “binden” van Satan of zijn demonen:

“Of hoe kan iemand in het huis van een sterke inkomen, en zijn vaten ontroven, tenzij dat hij eerst de sterke gebonden heeft?” (Mattheüs 12:29).

Het is nu fout om uit deze passage te concluderen dat Christus hier voor de gelovigen een universeel patroon neerlegt om na te volgen. In plaats daarvan was dit een illustratie van Christus’ persoonlijke macht over Satan, als Zoon van David (12:23), en dat Hij geen verbond met hem aangaan was. Lees de context.

1 Petrus 5:8-9 leert ons “weerstaat hem, vast zijnde in het geloof”. Jezus Zelf zal de sterke (Satan) binden ten behoeve van Zijn volgelingen, in de toekomst. Hij gebruikt geen gelovigen om voor Hem op te treden in deze tijd. God zal geen gelovigen gebruiken om Satan op te pakken, buiten werking te stellen door hem te binden. Integendeel, het middel dat God gebruikt is duidelijk weergegeven in Openbaring 20:1: “En ik zag een engel afkomen uit de hemel, hebbende de sleutel van de afgrond, en een grote keten in zijn hand”. Een engel zal in Gods opdracht de klus klaren.

Mogen gelovigen de duivel of zijn demonen bestraffen?

Wij moeten ons realiseren dat gelovigen nooit werd bevolen de duivel of zijn demonen te bestraffen. In het Nieuwe Testament zien wij dat enkel Jezus dit voorrecht heeft, als een uitdrukking van Zijn heerschappij en soevereiniteit over het rijk van de geesten. De enige bestraffing die een gelovige mag uitbrengen is deze waarbij hij een broeder corrigeert die in zonde is gevallen (Luk 17:3; 1 Tim 5:20). Doorheen het hele Nieuwe testament is bestraffing uitsluitend het voorrecht van de Heer. Het is daarom dat Michaël zei, toen hij met de duivel twistte: “De Heere bestraffe u!” (Judas 9).

Een teken van dwaalleraars

Over de dwaalleraars zegt Petrus:

“... die de heerlijkheden [Gr. *doxas*: heerlijkheden] niet schromen te lasteren; daar de engelen in sterkte en kracht meerder zijnde, geen lasterlijk oordeel tegen hen voor de Heere voortbrengen. Maar dezen, als onredelijke dieren, die de natuur volgen, en voortgebracht zijn om gevangen en gedood te worden, omdat zij lasteren, hetgeen zij niet verstaan, zullen in hun verdorvenheid verdorven worden” (2 Petrus 2:10-12).

Engelen weten wel beter dan zulke dwaze dingen te doen als het bestraffen of uitschelden van andere engelen.

Ook Judas zegt over dwaalleraars:

“Evenzo echter ook dezen, in slaap gebracht zijnde, verontreinigen het vlees, en verwerpen de heerschappij, en lasteren de heerlijkheden [Gr. *doxas*]. Maar Michaël, de archangel, toen hij met de duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u! Maar dezen, hetgeen zij niet weten, dat lasteren zij ...” (Judas 8-10).

Deze passage zegt ons dat zelfs Michaël, de engel met de hoogste rang, de Satan niet wilde bestraffen, maar vele belijdende christenen vandaag doen het geregeld. De tekst zegt: “durfde niet” hetgeen betekent dat zoiets doen geheel ondenkbaar was voor Michaël. Michaël zei zelfs niet wat wij vandaag regelmatig horen: “Ik bestraf u duivel, in de naam van de Heer!” Michaël zei eenvoudig: “De Heer bestraffe u”. Helemaal anders dan vele moderne “christenen” wist Michaël dat bestraffing enkel het voorrecht was van de Heer!

Waarom doen zij dat dan toch?: “dezen, als onredelijke dieren ... lasteren, hetgeen zij niet verstaan” (2 Petrus 2:12). “Maar dezen, hetgeen zij niet weten, dat lasteren zij” (Judas 10).

Strategic Level Spiritual Warfare

De leer met de moeilijke naam “Strategic Level Spiritual Warfare” (SLSW) is een populaire charismatische methode voor het uitwerpen van demonen uit geografische locaties en gebieden.

De meest geciteerde tekst om die leer te onderbouwen is Daniël 10:13, 20, waar geschreven wordt over de strijd tussen de vorst van Perzië en de aartsengel Michaël. Nu zegt men dat de vorst van Perzië een voorbeeld is van een “territoriale geest” die kan verslagen worden met de technieken van SLSW. [Peter Wagner](#) schrijft: “Dit verhaal laat er geen twijfel over bestaan dat territoriale geesten het menselijk leven sterk beïnvloeden, in al zijn socio-politieke aspecten” (*Warfare Prayer*, p. 66).

Maar Daniël 10 biedt geen argumenten voor de sensationele praktijken van SLSW. Er moet geweten worden op het volgende:

- De strijd werd in de hemelse gewesten uitgevochten, niet op aarde.
- Bij de strijd was geen enkel mens betrokken: slechts twee engelen en een demon.
- de strijd werd geleid door God en Michaël, niet door mensen op aarde.

De Schrift laat inderdaad blijken dat de aanhangers van Satan goed georganiseerd zijn (Efeziërs 6:12), maar de Bijbel zegt niet dat Satan ze heeft aangesteld over elk geografische onderdeel, en nergens geeft de Bijbel een voorbeeld van een gelovige die geografische demonen bestraft of hen het hoofd biedt. Nergens in de Bijbel staat dat wij demonen moeten bevelen hun gebied te verlaten.

Ja, Satan is een krachtige tegenstander (1 Petrus 5:8), maar de Heer Jezus Christus heeft hem al bestreden op het kruis (Kol 2:15) en Hij zal hem op een dag door een engel laten binden en naar de “poel van vuur” sturen (Openb 20:1-10). Judas 8-10 en 2 Petrus 2:10-12 bestraft hen die de geesten verbaal bestraffen. Wij moeten zoiets aan God overlaten. In de tussentijd wordt ons gevraagd weerstand te bieden tegen de Satan door middel van onze geestelijke wapenrusting (Efez 6:10-20).

En het uitdrijven van demonen dan?

Men wijst nogal eens op Paulus die een waarzeggende geest (*pneuma puthónos*) gebood uit te gaan van een dienstmaagd:

“Ik gebied u in de Naam van Jezus Christus, dat gij van haar uitgaat” (Hand 16:18).

Hieruit concludeert men dat ook wij (geschikte personen in deze tijd) een mandaat hebben om de demonen te gebieden uit te gaan; zie b.v. dr. W.J. Ouweneel in *Het Domein van de Slang*, p. 360. Nog meer worden de woorden van de Heer Jezus in Markus 16 aangehaald:

“En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij demonen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij oppakken; en als zij iets dodelijks zullen drinken, zal het hun beslist niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden” (Mark 16:17-18).

Nu zijn wij niet zoals zovelen die zeggen dat dit Schriftgedeelte niet authentiek zou zijn. Daar is geen enkele reden toe, integendeel. (Zie over de authenticiteit van Markus 16:9-20: [DOC](#) of [PDF](#)).

In dit gedeelte van Markus hebben wij de opdracht van de opgestane Heer aan zijn discipelen te vergelijken met Matt 28:16-20. Hij droeg hen op om in de ganse wereld het Evangelie te prediken. Christus was immers gekomen om zondaren te redden. Allen die geloven en gedoopt werden, zouden gered worden, wie echter niet gelooft gaat verloren. Het is nu belangrijk het onderscheid te zien met de woorden van de Heer aan het slot van het Mattheüs-Evangelie. Daar zegt Hij dat Hem alle macht in hemel en aarde gegeven is en dat Hij bij ons zal zijn tot de voleinding van de eeuw (Matt 28:18-20). In Markus 16 lezen wij evenwel niet dat de Heer door die tekenen zo lang zou werken.

De tekenen in Markus 16:17-18 gelden niet voor altijd. We zien in de brieven dat die tekenen daadwerkelijk in vervulling gebracht werden tijdens het leven van de apostelen: de uitdrijving van demonen (Hand 16:18), het spreken van vreemde talen (Hand 2:4), het opnemen van slangen (Hand 28:3-6), het opleggen van de handen (Hand 3:7; 5:12). Verder in de tijd reikten die tekenen evenwel niet. Ze gelden maar voor de overgangperiode, de tijd dat de Joden moesten overtuigd worden tot dat zij ofwel in de Kerk zouden ingelijfd worden, ofwel als natie verworpen worden (70 n.C.).

De hedendaagse manifestaties van tekenen en wonderen vallen nu al bijna 2000 jaar buiten Gods schema van handelen tegenover de Joden. En de charismatische manifestaties van die tekenen en wonderen zijn maar een slecht afkooksel van de werkelijke gaven in de eerste eeuw. Zie hierover verder: [DOC](#) of [PDF](#). Waar is het bewijs dat de wondergaven bleven bestaan ná de tijd van de apostelen? Verder in de geschiedenis van de Kerk, na de tijd van de apostelen waren er geen wondergaven meer. Ook de geschriften van de Kerk zijn daarvan een getuigenis. De wondergaven vinden we enkel bij Christus en Zijn apostelen; de nep-wondergaven en onjuiste aanspraken vinden wij doorheen de kerkgeschiedenis bij ketterse bewegingen, met een sterke opleving in de pinkster- en charismatische beweging in recente tijden.

Zie verder over het tijdelijke aspect van de tekengaven: [DOC](#) of [PDF](#).

En onder [De Pinkster- en Charismatische Beweging](#).

En bevrijding van overgeërfde vloeken?

Wanneer een persoon christen wordt, wordt hij bevrijd van al zijn zonden, inbegrepen zijn occulte zonden. De Bijbel behandelt occulte zonde niet als een aparte categorie van zonden waarvan men na de bekering nog moet verlost worden. Het kruis heeft afgedaan met *elke* zonde.

Deze zienswijze van “ik erfde van mijn ouders” is ook populair als verklaring voor alle soorten gedrag binnen vele “christelijke” psychologiekringen. Maar het idee dat christenen soms moeten bevrijd worden van een vloek of occulte macht, waarvoor de redding in Christus niet reeds gezorgd heeft, wordt nergens in de Schrift gevonden. In feite is er niet één voorbeeld in de hele Bijbel van een gered persoon die onder een satanische vloek raakt welke moet “verbroken” worden door christelijk exorcisme of bijzondere belijdenis. De enige vloeken die in de Bijbel als effectief behandeld worden zijn deze die door God Zelf worden uitgesproken. Allerlei soorten vloeken kunnen constant over een gelovige geuit worden, gedurende zijn hele leven, maar ze kunnen geen impact

hebben op zijn leven. Christus heeft gebeden dat Zijn Vader christenen “bewaart voor de boze” (Joh 17:15). Meer nog, de Bijbel zegt van ware gelovigen: “die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet” (1 Joh 5:18).

Sommige bevrijdingsleraars zeggen dat elk christen, die een occult verleden heeft, deze occulte zonden specifiek moet afzweren, want anders zullen zij niet vrij zijn. Het is te zeggen: zij moeten een afzonderlijke bevrijding ondergaan van occulte zonden, na de redding. Maar als dat waar is, dan vergeeft Christus’ werk niet al hun zonden bij de bekering. Als dat waar is dan moet een persoon teruggaan en alle verleden zonden opbiechten om gered te worden of bevrijd te worden van de consequenties van al deze zonden. Dit is geheel in tegenspraak met de leer van de Schrift dat Christus eens en voor altijd stierf voor *alle* zonden - verleden, tegenwoordige en toekomstige - en dat wij vergeven zijn en bevrijd van *al* onze zonden op het punt van de redding.

Een tegenwerping in 1 Petrus 5:8?

Sommigen maken het bezwaar dat een gelovige in de loop van zijn geestelijke wandel wel degelijk gedemoniseerd kan worden, zoals Petrus leerde:

“Zijt nuchter, en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een briesende leeuw, zoekende, wie hij zou kunnen verslinden” (1 Petrus 5:8).

Het is zeker zo dat de duivel en zijn trawanten maar al te graag iets willen doen om het geloof van iemand omver te gooien. De vraag is echter: 1° wie heeft hen te vrezen, 2° hoever kunnen zij gaan, en 3° hoe kunnen wij hen mijden? De Schrift lijkt de bekwaamheid van demonen naar beneden te halen als het erom gaat een significant letsel toe te brengen aan ware gelovigen. Johannes schreef:

“Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet. Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de gehele wereld in het boze ligt” (1 Joh 5:18-19).

Johannes zegt duidelijk dat *de wereld* in de macht van de boze ligt, niet de gelovige. De boze “vat” hem niet (van *aptó*: vastbinden, vastmaken, vastgrijpen... Prisma G/N). Bedenk dat, omdat wij uit God geboren zijn, wij ook door Hem bewaard worden!

Wat kunnen wij dan doen?

Wat kunnen wij dan doen met betrekking tot demonische aanvallen op gelovigen? Er zijn allerlei soorten dingen die mensen vandaag doen om de demonen te “bestrijden”. Veel van die dingen werden eerder betrokken uit films zoals “Poltergeist” dan uit het Nieuwe Testament. Opnieuw is de Schrift heel duidelijk over deze kwestie:

“Neem daarom de gehele wapenrusting van God aan, opdat u tegenstand kunt bieden in de boze dag en na alles verricht te hebben, stand kunt houden” (Ef 6:13).

“Zo onderwerpt u dan aan God; weerstaat de duivel, en hij zal van u vluchten” (Jak 4:7).

“En weerstaat hem, vast zijnde in het geloof, wetende, dat hetzelfde lijden aan uw broederschap, die in de wereld is, volbracht wordt” (1 Petrus 5:9).

Het operationele woord is eenvoudig “weerstaat”. Wij weerstaan door middel van de wapenrusting van God en een sterke grondvesting in het geloof. Het resultaat van deze geestelijke maatregel is dat de duivel wegvlucht. Ons wordt gezegd dat we er aanspraak op kunnen maken en op kunnen rekenen.

De Schrift geeft niet aan dat gelovigen zich moeten zorgen maken dat Satan een take-over op hen zal plegen. Dit betekent niet dat wij geen ontzag moeten hebben voor de kracht van Satan. Het betekent wel dat wij hem niet moeten vrezen. Onze respons op Satan is hem te weerstaan. Dit is wat de Bijbel leert, en niets anders.

Conclusie

Wanneer de vraag gesteld wordt “kunnen ware gelovigen demonisch bezeten zijn?” kunnen wij die terminologie beter aanpassen als “kunnen ware gelovigen gedemoniseerd zijn?”.

Ware gelovigen kunnen **niet** gedemoniseerd zijn, omdat:

1. Het woord wordt nergens toegepast op gelovigen in de Schrift.
2. Gedemoniseerd zijn betekent: bestuurd en in eigendom genomen zijn door een demon of meerdere demonen. Gelovigen behoren echter Christus toe.

Kunnen gelovigen beïnvloed zijn door demonen? Ja, de gelovige laat de deur openstaan voor demonische invloeden wanneer hij zonde toelaat in zijn leven.

Bronmateriaal:

<http://www.millcreek-kc.org/>: Can a believer be demon possessed? Pastor Gary Pauley

<http://www.wayoflife.org/>: Deliverance: A Doctrine of Bondage. Pastor Thomas Stastny

<http://www.rapidnet.com/~jbeard/bdm/Psychology/warfare/demonp.htm>: Spiritual Warfare - Can a Believer Be Demon-Possessed?

<http://www.rapidnet.com/~jbeard/bdm/Psychology/warfare/warfare.htm>: Spiritual Warfare - False Clichés

<http://www.thequestcolumbus.com/institute/demonposess.pdf>: Can a believer be demon possessed? Mike Jentes.

Aan alle demoniseerders, en zij die twifelen:

Hoe kan een uit God geboren mens, die “is verborgen met Christus in God” (Kol. 3:3), ooit bezeten zijn door een demon?

Demoniseerders schenken meer geloof aan de kracht van Satan dan aan de oninneembare positie in Christus van alle kinderen Gods!

Satan is gewoon Gods gereedschap. “Wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die naar Zijn voornemen geroepen zijn” (Romeinen 8:28).

PRAGMATISME versus GELOOF

Pragmatisme: “Als het werkt, dan zal ik het accepteren en geloven”
Geloof: “Wat ik aanneem en geloof is geheel gebaseerd op Gods Woord, de Bijbel”

FUNDAMENTELE WET

Wij moeten nooit toelaten dat onze ervaringen het Woord van God uitleggen,
maar het Woord van God moet onze ervaringen controleren

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm